



DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială bilunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae
Militari - București

Anul I, Nr. II / 28 iunie 2015



Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt sărbătoriți pe 29 iunie, după o perioadă de post, care variază ca durată, în funcție de data Sfintelor Paști.

Sfântul Apostol Petru - fiul lui Iona și fratele Apostolului Andrei, s-a născut în Betsaida Galileei. Numele său iudeu era Simon, însă Mântuitorul îl va numi Chifa (piatră). După o pescuire minunată pe lacul Ghenizaret, este chemat să devină pescar de oameni. Mărturisește în numele apostolilor dumnezeirea lui Hristos, dar se și leapădă de Hristos când El este prins spre a fi răstignit. După Înălțarea Domnului, Petru ia cuvântul în adunarea ucenicilor și alege ca apostol pe Matia în locul lui Iuda. În ziua Cincizecimii, după predica Sfântului Apostol Petru, se botează trei mii de persoane.

Sfântul Apostol Petru a propovăduit în Ierusalim, Iudeea, Samaria, Asia Mică până în Babilon și în ultima parte a vieții, la Roma. Sfântul Petru a murit răstignit pe cruce, cu capul în jos, în anul 67, pe 29 iunie.



Troparul Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Cei ce sunteți între apostoli mai întâi pe scaun șezători și lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă, pace lumii să dăruiască și sufletelor noastre mare milă.

Sfântul Apostol Pavel era originar din Tarsul Ciliciei, din neamul Veniamin. Sfântul Pavel a fost elevul învățatului Gamaliel. Pavel locuia în Tars și lupta împotriva creștinilor.

Sfântul Apostol Pavel a participat lauciderea arhidiaconului Ștefan. Pe calea Damascului i se arată Hristos într-o lumină orbitoare și îl muștră: "Saule, Saule, de ce mă prigonești?". Se convertește și primește botezul de la Anania, episcopul Damascului. Sfântul Apostol Pavel a pornit în trei mari călătorii misionare și a scris 14 epistole care se găsesc în Sfânta Scriptură. A fost decapitat din porunca împaratului Nero, în anul 67.

Din cauza faptului că Sfinții Apostoli Petru și Pavel au fost în temniță pentru că L-au mărturisit pe Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, au devenit ocrotitori ai sistemului penitenciar din România. Ei sunt ocrotitori ai celor lipsiți de libertate și din cauza faptului că cei ajunși în penitenciare sunt persoane care au greșit față de Dumnezeu, precum au greșit și ei: Petru s-a lepădat de Hristos, iar Pavel i-a prigunit pe creștini.

Sursa: CrestinOrtodox.ro

Cuvânt la Sfinții Apostoli Petru și Pavel

“Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui care este în mine n-a fost în zadar” (I Corinteni 15, 10)

Cuvânt de laudă Apostolului Pavel

Ce este omul, cât de mare este noblețea firii noastre și de câte virtuți mari este capabilă această făptură -omul – nimeni nu a arătat mai bine decât Apostolul Pavel.

El stă acum de față cu glas mare spre a răpune pe toți părâșii firii, spre a apăra pe alcătuitorul firii, spre a ne încuraja la fapta cea bună și spre a astupa gura clevețitorilor care mint, spunând că firea omenească nu este capabilă de nici un bine. Pavel nu a primit o altă fire decât noi, nu a dobândit alt suflet, nu a locuit în altă lume, și, cu toate acestea, a întrecut cu mult pe ceilalți oameni.

Mai întâi, acest Apostol nu s-a înspăimântat de nici o pătimire, de nici un necaz care i s-a întâmplat pentru fapta bună și pentru dreptate, ci cu bucurie s-a supus tuturor necazurilor și le-a numit pe acestea „vremelnice și ușoare” (II Corinteni 4, 17). Dar încă și mai vrednic de mirare este că el a făcut toate acestea fără să urmărească vreo răsplătire.

Noi nu suportăm niciodată nici un fel de osteneală și necaz, fără să așteptăm răsplătire; el însă le-a luat asupra lui fără răsplătă, cu bucurie și cu dragoste, și nu s-a tânguit de slăbiciunea trupeză, nici de mulțimea treburilor, nici de tirania trupului, nici de nimic altceva.

In toate zilele el se făcea mai râvnitor, și cu cât primejdiile îl impresurau mai mult, cu atât el devenea mai curajos. Aceasta a arătat-o el însuși, prin cuvintele: „Uitând cele din urma mea și tinzând către cele dinainte” (Filipeni 3, 14). Și

când moartea îi stătea înaintea, el îndemna pe alții să se bucure cu dânsul, scriind către filipeni: „Bucurați-vă și fericiți-mă” (Filipeni 2, 18). El sălta de bucurie pentru primejdii, pentru pătimiri și ocări de tot felul.

Către corinteni scria: „Pentru aceasta mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi” (II Corinteni 12, 10). El le numea pe acestea arme ale dreptății, și arăta cu aceasta, că tocmai prin ele s-a împărțășit de cele mai mari foloase.



Cu toate că pretutindeni era biciuit, batjocorit și hulit, el totuși triumfa; lăsa peste tot semnul biruinței și mulțimea lui Dumnezeu pentru aceasta prin cuvintele: „Dar să dăm mulțumire lui Dumnezeu, Care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos” (I Corinteni 15, 57).

El alerga spre întâmpinarea defăimării ce i se aducea pentru propovăduirea Evangheliei cu mai multă râvnă decât alergăm noi pentru cinste; dorea moartea, mai mult decât noi viața; iubea sărăcia, mai mult decât noi bogăția; ostenelele, mai mult decât alții odihna; necazurile, mai mult decât alții bucuria; iar pentru vrăj-

mașii săi se ruga mai des decât îi blestemăm noi pe ai noștri.

Câtă deosebire între noi și Pavel!

A răsturnat el, oare, rânduiala firii? Nu, noi răsturnăm rânduiala. Pavel a urmat-o așa cum este lăsată de Dumnezeu. Și el era om, ca și noi.

Așadar, nu te tângui asupra firii, că ea te împiedică să fii îmbunătățit. Ia aminte la Apostolul Pavel.

Pentru dânsul numai una era înfricoșată și grozavă: a supăra pe Dumnezeu. Și nimic nu era pentru dânsul mai scump și nimic nu dorea el așa de mult ca a plăcea Domnului.

Nu mai vorbim de cetăți, de popoare, de împărății și de toate comorile și slava lumii; el le socotea toate deșertăciuni.

Nici slava cerului nu era pentru el așa de scumpă, ca dragostea către Hristos. Această dragoste îi era așa de dulce, încât el nu râvnea nici chiar vrednicia îngerilor și a arhanghelilor.

Această dragoste covârșea toate, și, având-o, se credea cel mai fericit dintre toate făpturile. Iar fără această dragoste, nici domnia, nici stăpânirea, nici puterea nu vor fi avut pentru el nici un folos.

Având această dragoste, el mai bucuros voia să fie cel mai mic și prigonit, decât fără ea, să fie printre cei înalți și importanți. Pentru el, singura nenorocire era pierderea acestei dragoste.

Aceasta ar fi fost pentru el iadul, chinul cel nesuferit. Iar îndulcirea de această dragoste îi era mai scumpă decât viața, decât toată lumea, decât vrednicia în-



gerilor, decât toate cele prezente și cele viitoare, decât o împărăție, decât toate bunățile.

Tot ce nu era dragoste, nu era pentru el nici bucurie, nici întristare.

Pentru această dragoste, el socotea toate celelalte ca pe o plantă veșejită; nu băga în seamă pe tiranii care îl urmăreau cu furie; moartea și pedeapsa, mii de patimi, erau pentru dânsul un joc copilăresc, pe care el trebuia să le rabde pentru Hristos.

Căci el le primea cu bucurie, și în lanțurile sale era mai fericit decât Nero cu coroana de aur pe cap.

El trăia în temniță ca în cer și primea rănile și lanțurile mai bucuros decât alții premiul de biruință. Ostenelile îi erau la fel de iubite ca și răsplătirile, ba încă le socotea răsplătire și le numea dar. Iată, el socotea răsplătire a se slobozi și a fi împreună cu Hristos, iar a rămâne în trup, el socotea povară, dar prefera pe aceasta, pentru că era de trebuință Bisericii (Filipeni I, 23-24).

Dar poate cineva să zică că Pavel a răbdat toate pătimirile și ostenele din dragoste către Hristos? Da, și aceasta o zice și el.

Din dragoste către Hristos el a răbdat toate, iar nouă, dimpotrivă, aceleași pătimi ne aduc mare întristare, pentru că ne lipsește dragostea către Hristos.

Ce trebuie să zic eu însă de primejdiile și ispitele ce a suferit Pavel? El de-a pururea era în supărare și necaz. „Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?” (II Corinteni 11, 29).

Nimeni însă nu se întrista de propria-i nenorocire, precum Pavel pentru necazul aproape-lui. Cât de mult s-a întristat el, de pildă, pentru iudei, încât ar fi vrut să piardă chiar slava cerească, numai să-i măntuiască pe ei! (Romani 9, 2-3).

Deci, pe cel ce se îngrijea de-

opotrivă pentru toți oamenii, pentru popoare întregi și cetăți, ca și pentru fiecare în parte, cu ce să-l asemănăm? Cu fier sau cu oțel? Cum trebuie să numim sufletul lui? Trebuie, oare, să zicem că era ca oțelul și totodată mai nobil și mai prețios decât piatra cea scumpă? Dar ce să zic eu de aur sau de oțel? Pune într-o parte a cântarului toată lumea, iar în cealaltă sufletul lui Pavel, și vei vedea că acesta din urmă este mai greu și mai de valoare.

Socotește acum și cinstea de care Dumnezeu l-a făcut părtaș încă înainte de înviere. El l-a răpit în rai, până la al treilea cer, și acolo i-a arătat taine negrăite, pe care nici o limbă omenească nu este în stare să le grăiască.



Căci el, măcar că umbla pe pământ, trăia totuși ca și cum ar fi fost în ceata îngerilor; măcar că era încătușat într-un trup muritor, el avea o curățenie îngerească; și măcar că era supus la multe neputințe și ispite, el totuși se sârguia să nu rămână fără bunățile cele cerești.

Ca propovăduitor al Evangheliei, el cutreiera lumea, ca și cum ar fi avut aripi; socotea așa de mici ostenele și primejdiile, ca și când ar fi fost fără de trup, ca un înger; prețuia așa de puțin toate cele pământești, ca și cum ar fi trăit în cer, ca și când el ar fi

fost dintre cei fără de trup.

Să nu zici că toate acestea nu Pavel însuși, ci darul lui Dumnezeu printr-însul le-a făcut. Eu cred unele ca acestea, dar lauda se cuvine lui, că s-a făcut vrednic de un așa de mare dar. Eu mă uimesc de puterea lui Hristos, care a făcut atât de puternic pe Pavel, și mă minunez de râvna lui Pavel, care a dobândit un așa de mare dar și s-a arătat vrednic întru toate de dânsul.

Pe voi vă îndemn nu numai a vă mira de dânsul, ci și a vă face următori acestui izvor al faptei bune, căci atunci, și noi ne vom face părtași la cununa de cinste a lui. Nu te îndoii că cel ce se va ridica la măsura lui Pavel nu va dobândi aceeași cinste, căci ascultă ce zice el însuși: „Lupta cea bună am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit, de acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui” (II Timotei 4, 7-8).

Vezi cum cheamă el toți oamenii a fi părtași la cinstea lui?

Deci, fiindcă și pe noi ne așteaptă aceeași răsplătire, să ne sârguim a fi părtași cinstei făgăduite. Să nu ne uităm la mărimea și înălțimea faptelor bune ale lui, ci la râvna lui cea tare, pentru care el a dobândit asemenea dar, și la firea pe care el o avea, asemenea nouă.

Atunci și cele mai grele lucruri ni se vor părea ușoare și cu puțință, și în acest scurt timp nu ne vom speria de trudă și de luptă spre a dobândi cununa de laudă cea neveșejită, prin darul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, acum și în vecii vecilor. Amin.

(extrase din Predici la Duminici și Sărbători – Sf. Ioan Gură de Aur)

<http://www.impantokratoros.gr/>

Sfântul Voievod Ștefan cel Mare (2 iulie)



Sfântul Voievod Ștefan cel Mare (1457-1504) a fost fiul Voievodului Bogdan al II-lea și al Doamnei Maria-Marina Oltea. După ce tatăl său a fost ucis, Ștefan a venit cu oaste, ajutat de Vlad Țepeș, domnul Țării Românești, și după înfrângerea lui Petru Aron în „tina de la Doljești”, la 12 aprilie și la Orbic pe 14 aprilie 1457, merge la Suceava și pe locul ce se chema câmpia Dreptății, lângă cetatea de scaun, întrebă pe toți de față, dacă le este cu voie să le fie domn. Într-o adunare în frunte cu mitro-

politul Teoctist, au proclamat pe Ștefan ca domn legiuit al Moldovei în scaunul părinților și strămoșilor acestuia.

Ștefan cel Mare a fost numit de către popor „Bun, Mare și Sfânt”. „Bun”, pentru faptele sale de milostenie și iertarea celor vinovați; „Mare”, pentru iscusința cu care a condus țara, întrucât prin el Dumnezeu a pedepsit pe cei lacomi și trădători; „Sfânt”, pentru luptele sale de apărare a întregii creștinătăți, cât și pentru numărul mare de biserici și mănăstiri pe care le-a zidit și înzestrat cu cele necesare spre slava lui Dumnezeu și mântuirea credincioșilor. Ștefan cel Mare a fost un apărător al credinței creștine în luptele sale cu turcii și tătarii, precum și un mărturisitor al ei prin numărul mare de biserici ridicate cu purtarea sa de grijă, prin înzestrarea lor cu cele necesare slujbelor și obștii călugărilor. Ștefan cel Mare a zidit biserici și mănăstiri nu numai în Moldova, ci și în Muntenia și Transilvania, mărturisind prin aceasta conștiința unității de credință și neam. De asemenea și la muntele Athos, unde pericolul otoman amenința tot atât de mult Or-

toxia, a înălțat, înnoit și înzestrat mai multe biserici și mănăstiri, între care la loc de cinste stă Mănăstirea Zografu. De asemenea, Ștefan cel Mare a fost un om al pocăinței și al rugăciunii. El a simțit permanent nevoia să se roage, să se încredințeze, el și familia sa, împreună cu cei vii și cu cei morți, rugăciunilor părinților sfințiți din sfintele biserici ctitorite de el, pe care-i numea „rugătorii noștri”.

Ștefan cel Mare unea rugăciunea cu postul, dar și cu fapta bună a milosteniei și a dragostei creștine. Astfel, înzestra familiile tinere de curând căsătorite, cu cele necesare unei gospodării, pamânt și vite. Marele Voievod a fost deopotrivă om al dreptății și al iubirii creștinești, al iertării dușmanilor săi care au dat dovadă de căință pentru greșelile săvârșite. După o domnie îndelungată de 47 de ani, Ștefan cel Mare a trecut la Domnul la 2 iulie 1504 și a fost îngropat în biserica Mănăstirii Putna. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândurile sfinților la data de 20 iunie 1992.

Sursa: basilica.ro



Cuvânt

„Mi-am dat seama cât de greu îmi vine să iert, câtă durere și câtă renunțare trebuie să simt, durere care mă apropie de moarte, care mă omoară pe mine pentru a da celui alt voie să trăiască. A iubi înseamnă a ierta, a ierta nu o faptă care este sau ți se pare greșită, ci a ierta adânc și necontenit, a ierta o dată și pentru totdeauna răul ce se ridică împotriva ta.”

(Ieromonah Savatie Baștovoi)

Metanie

de Radu Gyr

Doamne, fă din suferință,
Pod de aur, pod înalt,
Fă din lacrimă velință
Ca într-un pat adânc și cald.

Din lovirile nedrepte
Faguri facă-se și vin.
Din înfrângeri, scări și trepte,
Din căderi, urcuș alpin.

Din veninul pus în cană
Fă miresme ce nu pier.
Fă din fiecare rană
o cădelniță spre cer;

Și din fiecă dezastru
și crepuscul stins în piept,
Doamne, fă lăstun albastru
și fă zâmbet înțelept.